

Naser Khader: Gazakrigen er en rendyrket religionskrig.

16.11.2023

Mange mennesker tror stadig, at Hamas' kamp handler om land. Det gør den ikke. Den nuværende krig i Gaza er en regulær religionskrig. Først mod jøder, så mod kristne, skriver Naser Khader

[Naser Khader](#) Writing Fellow ved tænketanken Middle East Forum og tidligere medlem af Folketinget

Foto fra demonstration for Palæstina søndag den 22. oktober foran Christiansborg.

Ved dem, der demonstrerer for Palæstina, egentlig, hvad de støtter, funderer Naser Khader.

Man ser dem i flokkevis i øjeblikket. Mennesker, der vandrer af sted i gaderne og råber "frit Palæstina". Også herhjemme gør de sig bemærket. Fra Nørrebro i København siver de ind mod Christiansborg, hvor de tager opstilling foran det danske parlament med deres palæstinaflag og heftige slagord.

Men disse mennesker tager grundigt fejl. For der er sket et paradigmeskifte hos Hamas og den palæstinensiske sag i de senere år. Nu handler det ikke længere bare om befrielsen af Palæstina, sådan som man gerne vil skabe indtryk af. Det handler slet og ret om opbygningen af et nyt kalifat med udgangspunkt i Gaza.

Skraber vi blot en lillebitte flig af overfladen, bliver det tydeligt, at den nuværende Gaza-krig ikke så meget handler om land som om religion. Mere end nogensinde før bruger man således religiøse referencerammer fra profetens tid og benytter sig af Islamisk Stats retorik og metoder.

Se blot på den nye "stjerne" i Gaza, den hemmelighedsfulde militære leder Abu Obeida. Han er et skoleeksempel på, at de palæstinensiske ledere i dag taler og agerer helt anderledes, end vi tidligere har set dem gøre.

Abu Obeida al-Quraishy er ikke hans rigtige navn, men et krigernavn. Ligesom vi så det hos Islamisk Stats Abu Bakr al-Baghdadi al-Quraishy og andre. Osama bin Laden hed egentlig Abu Abdallah. Man skal komme fra Quraishy-stammen for at blive kalif. Navnet Abu Obeida al-Quraishy sender dermed et utvetydigt budskab. Man er i familie med selveste Muhammed.

Abu Obeida - direkte oversat "en stærk kamel" - gemmer sit ansigt, og hans retorik er udelukkende salafistisk, det vil sige fundamentalistisk sunnimuslimsk i en retning, hvor endemålet er en islamisk

stat med en islamisk lov og en islamisk kalif. Navnet er velvalgt: Den første Abu Obeida var en af profeten Muhammeds nære allierede og generaler.

Muhammed fastslog, at Abu Obeida var én af de kun 10, som med garanti kommer i Paradiset. Hans præstationer som general har mange imidlertid overset. Han var brutal i en sådan grad, at han slog sin egen far ihjel, fordi faderen ikke ville acceptere Muhammeds budskab og blive muslim.

Abu Obeida erobrede hele regionen Storsyrien, inklusive Jerusalem, og han tog både jøder og kristne fra Jerusalems hellige steder med i købet. De overgav sig til ham, og senere kom hans overordnede kalif Omar og lavede aftalen med jøder og kristne om, at de kunne praktisere deres respektive religioner, men skulle betale kopskat for ikke at være muslimer.

Det er præcis dét, som Israel er oppe imod i dag.

Konflikten handler ikke om landområder. Den handler slet og ret om at skabe et nyt kalifat. Målet er ikke kun et frit Palæstina. Faktisk er Hamas flintrende ligeglad med civilbefolkningen. En af Hamas' ledere sagde ligefrem, at Kina, Rusland og Vietnam jo mistede millioner i kamp for uafhængighed. Det kan palæstinenserne også gøre. Tunnellerne er ikke til civile, men til Allahs krigere. FN må beskytte civilbefolkningen. Det er ikke vores opgave, lyder det.

En Hamas-leder har også sagt, at en våbenhvile og fred blot vil være midlertidig. Jøder skal ikke længere føle sig spor sikre efter den 7. oktober 2023. Der vil nødvendigvis gå flere jødiske liv tabt. Jøderne er nemlig Allahs og Muhammeds fjende nummer ét. Dette har mange naive Palæstinasympatisører ikke forstået. Vestlige demonstranter har hverken fattet det eller sat sig ind i det. De fo-retrækker, vanen tro, at blive på den nemme - men livsfarlige - overflade.

Det, der især undrer mig som kristen dansker med arabiske rødder, er, at kristne arabere, og specielt de kristne palæstinensere, støtter Hamas. Da Hamas kom til magten, boede der tre-fire tusinde kristne i Gaza. Og de havde tilmed boet der, længe før muslimerne kom til området.

Men med Hamas ved magten blev de kristne udsat for grov chikane og forfølgelser. Man måtte eksempelvis ikke bære kors. Et berømt eksempel er en boghandel, der solgte kristne bøger. Den blev råt og brutalt brændt ned. For der måtte ikke sælges bibler eller gås med kors. I dag anslås det forsigtigt, at der er nogle få hundrede kristne i Gaza.

Hamas kæmper netop for en islamisk stat, hvor de kristne får det endnu værre. Der er virkelig noget paradoksal på spil i den aktuelle konflikt.

Man skal huske, at *de kristne palæstinensere* også har oplevet chikane på grund af den israelske besættelse. Det er for eksempel svært for kristne omkring påske at bevæge sig fra Vestbredden og Gaza-striben til Jerusalem, som er vigtig for kristne palæstinensere.

Besættelsen har ikke skelnet mellem, om man var kristen eller muslim, og derfor har de kristne oplevet den samme effekt af Israels besættelse som alle andre. Det bidrager til forklaringen på, at kristne palæstinensere er på Hamas' side.

Men det er jo fuldstændig afmarcheret. For hvis man virkelig opnår et såkaldt frit Palæstina, bliver det ikke frit. De næste, som Hamas vil gå efter, er lige præcis de kristne.

Det interessante er, at der mange flere demonstrationer i Vesten, end der er i den arabiske og muslimske del af verden. Gad vide, om de har fattet noget, eller om de bare går med? Ved de, at de bliver udnyttet groft i øjeblikket?

I store dele af den arabiske verden har man faktisk forstået det. Af flere årsager. Man ønsker ikke krig. Man føler, man har haft mere end nok af krig. Desuden erkender man langt bedre end i Vesten den uforsonlige, salafistiske retorik, som Hamas nu bruger.

Dette er en væsentlig årsag til, at Egypten har lukket grænsen til Gaza. Egypterne er bange for at slippe disse idéer ind i landet, for så står man med balladen i eget hus. Flertallet af de andre arabiske lande har samme forbehold. Egypten ønsker ikke krig. Landet er på fallittens rand og økonomisk meget afhængig af turistindtægter og indtægter fra Suez-kanalen. Cirka otte procent af Egyptens turistindtægter kom fra israelske turister. Det er slut nu.

Monarkiet Jordan med et flertal af palæstinensere ønsker ikke krig. Det ludfattige Libanon er trynet af Iran og Hizbollah og ønsker heller ikke krig. Den amerikanske flåde i Middelhavet har pacificeret Iran og deres nyttige idioter Hizbollah. Syriens Assad ønsker ikke krig nu, hvor hans ven Putin har travlt i Ukraine. Saudi-Arabien, der var langt i forhandlingerne med Israel om normalisering indtil den 7. oktober, ønsker heller ikke krig. Deres ambition er at blive det nye Dubai i 2030 og sportens nye supermagt.

Det samme gælder i øvrigt mægtige USA. Bliver USA for alvor trukket ind i konflikten, kan præsident Biden glemme alt om genvalg, for så eksploderer energipriserne. Det kan koste ham genvalget. Desuden er hans woke-vælgerbase utilfredse med engagementet. De giver nu udtryk for, at de ikke vil stemme, men blive hjemme. Så bliver Trump genvalgt.

Interessant er det derfor også, at der er flere pro-palæstinensiske end pro-israelske demonstrationer i den vestlige verden, herunder Danmark. Blandt deltagerne i de pro-palæstinensiske demonstrationer er i øvrigt også medlemmer af lgbt+-miljøet. Som flere har påpeget, ville de blive de absolut første, der vil opleve forfølgelse, chikane og tilfældige fængslinger i et "frit Palæstina".

I dag er Abu Obeida, "den stærke kamel", blevet en heltefigur. Han har opnået en enorm fanbase. Nogle kvinder tilbyder sig sågar som hustru. Reelt er Abu Obeida nu Hamas-lederen. De politiske ledere gemmer sig i ørkenstaten Qatar. Det har de mistet popularitet på.

Abu Obeidas retorik er salafistisk, ligesom det var tilfældet med al-Qaeda, Islamisk Stat og Osama bin Laden. Det lader sig ikke benægte. Helt anderledes end den officielle tale om en tostatsløsning og idéen om et frit Palæstina, hvorfra indbyggerne kan rejse, hvorhen de vil. Abu Obeida og Hamas har i ét og alt overtaget Islamisk Stats idéer, metoder og retorik, hvilket gør situationen endnu farligere for Israel.

Lykkes det for Hamas at vinde denne kamp, er det slut med kristendom i Det Hellige Land. Dette er en kronik. Kronikken er udtryk for skribentens egen holdning.

Venligst "sakset" fra Kristeligt Dagblad.